

Un dia d'infart

El matí es presentava molt complicat. Recordo que vaig pensar a fer una llista de coses a fer per no oblidar-me de res.

Ja no vaig tenir temps d'esmorzar a casa i vaig decidir anar a buscar un cafè abans d'entrar a la feina. Ho necessitava urgentment.

Feia molt fred, bufava la tramuntana i l'aire era glaçat. No vaig triar bé el dia per anar a fer encàrrecs. Si no fos perquè no paren de trucar-me del banc per signar tota la paperassa del crèdit no hauria sortit de casa.

No volia que la Berta es molestés amb mi. S'havia portat molt bé i necessitava tancar-ho tot. No la podia fer esperar més.

Quan em dirigia al banc, resava per trobar aparcament a prop i no haver de fer molta cua. El cor anava a mil per hora.

Vaig aparcar a la zona blava, al costat del banc. En entrar dins de l'edifici, vaig veure la Berta sola darrere el taulell.

Em vaig animar molt perquè vaig pensar que aniria ràpid i tindria temps per prendre el cafè.

—Bon dia Berta, disculpa, però no he pogut venir abans. Dona'm els papers i te'ls signo de seguida.

La Berta somreia, imagino que alleujada per poder arxivar els papers per fi.

El somriure de la Berta es va anar transformant, va començar a obrir molt els ulls i la boca. Semblava que volia dir alguna cosa però no podia. La seva cara va quedar d'un color groc pà·lid, malaltís.

La seva mirada de terror em va fer girar i vaig veure un noi amb la cara tapada i un ganivet a la mà.

Em vaig tirar a terra, aterrida i em vaig fer la morta. No podia moure ni un dit.

Realment vaig pensar que potser era morta. Sentia corredisses, crits, però no podia distingir el que estava passant. Vaig notar un cop al braç i una forta sacsejada.

Encara ara estic glaçada i no sabia dir si respiro o no.

Maria del Mar Rodríguez